

εφώναζαν όλοι.

— Θανασία! Αυτό ήθελα να ξέρω κι' έγώ. Και εξέθεσε τ' ό σχέδιό του : Να προσφέρει σ' όν Τζιοβανέλι, άντι τού χρυσού βάζου, εκείνο πού είχε άντιγράψει αυτός, τ' ό φρεϊτικό, καρωμένο από ππλό και χρυσομένο, γιά να πετύχη τήν άπελευθέρωση τού Τοελλίνι.

— Δέν σάς κρβώω δι κινδονεύωμε να φάμε ξύλο, άλλ' ε- μαι άποφασισμένος να τολμήσω. Θά με βοηθήσετε ;

— Ναι ! Ναι ! εφώναζαν όλοι οι μαθηταί. 'Η μικρά συνοδεία με τόν 'Ατζελίνι επί κεφαλής, έπηγε σ' ό παλάτι τού ευγενούς. Βρῆκαν τόν Τζιοβανέλι να κἀθετα μεγαλοπρεπώς σ' έμ' ό πολυθρόνα. 'Ο 'Ατζελίνι έβγαλε τ' ό σκούφο του, γαντίσσε μπροστά σ' όν άρχοντα και ζήτησε ταπεινά τήν άδεια να μιλήσῃ :

— Σεις μόνο, 'Εξοχώτατε, ειπε, μπορείτε να μās ξαναδώσετε τόν άγαπλιό μας δάσκαλο, γιατί σεις μπορείτε να δώσετε έξη- γήσεις πός γίνηκε τ' ό λυπηρό συμβάν. Εύδοκίσατε να τ' ό κά- μετε, και μεις, γιά φέρω τής ευγνωμοσύνης μας σ' ός προσφέρουμε σ' ότ' ό άριστούργημα τού Τοελλίνι πού τόσο εχάτε θανάσει ! Γίνηκε σιωπή. 'Ο Τζιοβανέλι έκοίταζε τ' ό παιδί συλλογι- μένος. 'Επειτα ρώτησε : — Μά ό Τοελλίνι ;... τι λέει αυτός ;

— 'Εχόμασε από μέρους ται... Βαρῆθηκε νάαι στή στή φυλακή.

Τά μάτια τού άρχοντα άπορράφανε από χαρά. 'Επί τέλους εθριάμβευσε ! Ειχε τ' ό πολύτιμο βάζο, τόν πόθο τής ψυχής τού ! Και χωρίς να χόρη στιγμή, έγραψε σ' ό Διοικητή γράμμα διά τού όποιου άνευάρηζε δι δέν είχε γινειδολοφορική άπόπειρα έναν- ζιον του, άλλ' ότι έπληγώθηκε σ' ό νόμιμη και κανονική μονο- μαχία με τόν Τοελλίνι. 'Ο καλλιτέ- χνης ήτο έν τζέι, σύμφωνα με τούς ίπποτικούς νόμους. Και ό Τζιοβανέλι ζήτουσε τήν άποφυλάκιό του. 'Εσφρά- γισε τ' ό γράμμα και τ' ό παρέδωσε σ' όν 'Ατζελίνι, ό όποιος έφυγε σ' όν πούλι.

Μετά μιá ώρα ό Διευθυντής με τ' ό πολύτιμο γράμμα σ' ό χέρι και άγα- νκτιόμως γιά τήν έλευσίη διαγαγή τού Παύλου Τζιοβανέλι, άνοιξε ό ίδιος τής πόρτες τής φυλακής σ' όν Τοελλίνι...

Τήν άλλη μέρα, τ' ό πρωί, μιá δυσάρεστη έκπληξη περιέμενε τόν Τζιοβανέλι. Σ' έ δλες τής γωνιές, τών δερμάτων ήταν τοιχο- κολλημένα άντιγράφα τής έπιστολής τού, έν ή ιστορία τού πλι- νίου βάζου έτρεχε σ' όλα τ' ό στόματα. Οι Φλωρεντινοί μιλού- σαν γιά τ' ό βλακεία του και τήν προστυχία του, σατυρικά τρα- γούδια βγῆκαν εις βάρος του και ό Τζιοβανέλι κατήντησε τ' ό παίγνιο τής Φλωρεντίας. 'Αναγκάσθηκε λοιπόν να φύη από τήν πόλι...

'Ο Τοελλίνι έφίλιψε τόν άξιο μαθητή του σ' ό μέτωπο και τού έχάρισε τ' ό πολύτιμο βάζο, τ' ό όποιου σ' όζεται άκόμη σ' ό Μουσείο τής ιστορικής πόλεως. 'Ιστοριοδίφης

ΚΑΡΔΙΑ ΚΑΙ ΜΑΤΙΑ

Τού 1° Orleans

Πως μιá φτωγή καρδιά μπορεί πόλεμο να κρατήση ήνα δυό μάτια έμορφα περιονη και τή ματώσουν ; Σαυμάτωη είνε κ' έρημη. Και πως θά πολεμήση με τέτοιες φλόγες και καύσιμους, χωρίς να τήν πληγώσουν ;

Πως θά μπορέση μιá καρδιά φτωγή ν' άντισταθῃ ; ('Αλλόμονο, κάποια καρδιά πού 'άν' σ' άν τή δική μου) 'Ω ! δέν τής μένει τιποτε ή να παραδοθῃ ή να πεθάνη. Μ' όλ' αυτά δυό μάτια είν' ή ζωή μου.

Μετάφρ. Δ. Ν. Γαλάνη

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

ΤΑΔΕ ΛΕΓΕΙ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Τις μεγάλες γιορτές, με τ' ό γλέντια και τ' ό φαγητά, κουράζονται τ' ό στομάχια. 'Επειτα από μιá τέτοια υπερκόπηση, ύποχρεωτικό είνε τήν άλλη ήμέρα τ' ό κρασί, να πάρη κανείς δεκαπέντε γραμμά- ρια sulfate de soude... 'Ετσι θά ξαναδιορθώσετε τ' ό στομάχι σας.

'Εχετε τ' ό νού σας — κ' αυτό τ' ό γράφουμε γιά τούς πλουσίους — μεταξ' όν κρασιού και τής σαμπάνιας, νά πίνετε ένα ποτήρι νερο τού Βουσί.

Στά διάμεσα τού γεύματος μήν πέρνετε άποτόμως ποτέ παγωτό. Τ' ό ψυχρό αυτό, εισερχόμενον σ' ό στομάχι, έμποδίζει τήν χώνευσιν. Τέλος πάντων, άν σ' ός άρέση πολύ, δύνασθε να τρώτε λίγο-λίγο και κατά μακρά διαστήματα.

Τρώτε άπ' όλα, πίνετε άπ' όλα, όλλά κάνετε έναν περιπατο πεντακοσίων μέτρων, πρίν κοιμηθῆτε. Dr André Thibault

ΤΑΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΠΕΡΙΦΗΜΟΙ ΚΑΛΟΦΑΓΑΔΕΣ

Οί μαθηταί τής σχολής τού Λουκουλλου. — Οί γαριδες τού 'Απικίου και ό τραγικός τού θάνατος. — 'Ενα άράπικο ότι γιά ένα κεφαλόπευλο ! — Τ' ό συμπόσια τού 'Απικίου. — 'Ο Πάπας Μαρτίνος ό Δ' και τ' ό χέλια του.

Κακώς πιστεύεται δι ό Λούκουλλος ύπηρες ό μεγαλειότερος φαγάς τής αρχαιότητας. 'Η ιστορία άναφέρει δι άλλες ανθρώπινες καταβόρες, πάντοτε όμως Ρωμαίους. 'Ιδού π. γ. πρώτος ό Αύλος 'Ιριος πού τρελλαινότανε γιά τ' ό φάρια. Τ' ό ιχθυοτροφεία του έστοιχίζεν δώδεκα έκτομύρια σεστέρια, σ' άν να ποιήσε δυόμιση έκτομύρια δραγμάς και ήσαν τ' ό νομομαστότερα τής έποχής τού. Κάποτε πού ό 'Ιουλιος Καίσαρ ήθελε να παραθέση μεγάλο γεύμα σ' ό λαό τής Ρώμης έπηρε δανεικά από τόν 'Ιριου δέκα χιλιάδες μαρμαρίνια μουστακάτα, με τή σμφωνία να τ' ό ξαναδώση σ' ό ίδιο μέγεθος. 'Εκείνος όμως πού ξεπύρσσε όλους στήν άγάπη γιά τ' ό φάρια ήταν ό διάσημος ρήτορας Κουίντιος 'Ορτισιος. Δέν ήθελε μόνο να τ' ό βλέη ψητά, αλλά ζωντανά, γιά να εφφραίνεται προκατοβολικώς. Κάποτε άντίηλασε ένα 'Αροβικό άλογο με έναν κεφαλό ζωντανό, σπανίου είδους και τόν έθριξε σ' ό ιχθυοτροφείο του γιά σ' ό ! 'Ο Λαφονταίν γράφει δι τ' ό φάρια του τόν ελχαν σνεησίσει, όστα σ' ό άκουσμα τής φωνής του πήγαιναν κοντά του !

Διάσημος ψαρσφάγος ήτο και ό 'Απικίος, άκμάσας επί Αυτο- κράτορος Τιβερίου. Αυτός ήτο νομοδιάδικος, ένας από τούς σο- φούς έρμηνευτάς του Ρωμαϊκού Δικαίου. 'Εν τούτοις ή λαίμαργία του τόν έσπρωξε να διακινδυνεύση τ' ό σβαρότητα τού γραφόνας και βιβλία σ' άν 'Αυτοκρατορική Μαγειρική. 'Ο 'Αθήνας γράφει δι αυτός είνε ό έφευρέτης τής ψαρσφήτας και προσθέτει δι επή- γαινε πολλές φορές να ζήση στήν Καμπανία «γαριδες έσθίων πολυτελείς». Και μās πληροφορεί ότι οι γαριδες αυτές ήσαν μεγα- λειότερες από τις Σμυρναϊκές και μοιάζανε με μικρούς άστακούς. 'Αμα όμως ό 'Απικίος έμαθε δι στή λιβύη ύπάρχουν γαριδες άκόμη μεγαλειότερες, δέν εστάθη σ' ότε στιγμή. 'Εξέπλευσε παρευ- θύς σ' όδ' άναμίσας μιάν ήμέραν». Σ' ό ταξίδι έτρόβησε πολλά β' ά- συνα άλλα προτού άκόμη φθάσει σ' όν τόπο, ή ταχύπτερη Φήμη ελχε προσηγηθεί και ελχε άναγγείλει σ' ός ψαράδες δι έρχεται ένας τέτοιος πελάτης. Τόν προϋπάντησαν με τ' ό βάρκες και τ' όδειξαν καλόθια γεμάτα γαριδες. 'Ο 'Απικίος έθριξε σ' ό καλόθια βλέμμα περιφρονητικό και ρώτησε :

— Δέν έχετε μεγαλειότερες ; — 'Οχι, άφεντικό, δέν μπορεί να γίνουν μεγαλειότερες. — Τότε πίσω ! ελπε με θυμό σ' όν πλοίαρχο. Και ξαναγύρισε στήν 'Ιταλία, χωρίς να βγῃ στεριά.

Μιά μέρα ό 'Απικίος θυμήθηκε δι ελχε πολλά χρέη και λίγο χρυσάφι. 'Εστειλε λοιπόν και φώναξε τόν ταμία του.

— Πόσα χρημάτα μās μένουν ; ρώτησε. — Διακόσιες πενήντα χιλιάδες σεστέρτια. — 'Εχει ν' άλλως.

Τ' ό ίδιο βραδι ό φιλόσοφος 'Απικίος άποχαιρωτούσε γιά πάντα τ' ός γαριδες, πίνοντας ένα ποτηράκι κρασί τού Φαλέρονο άνακατω- μένο με κώνειο. Γιατί να ζῃ όταν δέν μπορεί να τρώη όλο τ' ό χρόνο γαριδες ; Και ό Πλίνιος γράφει ως έξης τ' ό έπιτυμβίό του : «'Ασώτων πάντων ύπατος άσωτος»

Σπουδαίος έπίσης κολοφαγάς ύπηρες και ό Αυτοκράτορ Βιτέ- λιος. 'Εργαζε (ένταύθα κηρολεκτικώς) 90.000.000 σεστέρτια. 'Εργαζε άχόρταγα δικ' ό και δέκα φορές τήν ήμέρα, χωρίς να ένοχλείται καθόλου, γιατί ήταν τελειοποι μένος σ' ό γνωστή Ρωμαϊκή τέχνη ν' όλαφρώνη τ' ό στομάχι. Γιά ένα και μόνο συμπόσιο έδαπάνησε τέσσερα έκτομύρια σεστέρτια. Παρατέθησαν δυό χιλιάδες μαρ- μονία, έφτά χιλιάδες τσίχλες, έκατό άγριόχοιροι κλπ. 'Αλλ' ό μεγαλειότερος θρίαμβος τού Βιτελίου, πού έπεσκίασε όλα τ' ό κατορ- θώματα τών άλλων, ήταν ή περιήρημ «'Ασπίς τής Πολιούχου 'Αθηνάς», ή όποια όμως θά μπορούσε να όνομασθῃ καλύτερα Πο- λιούχος τής... κοιλιάς τού Β.τελίου. 'Ηταν μιá τεραστία άόμημένα πατελλά, μ' ό τόσο μεγάλη πού γιά να κατασκευασθῃ έχειράσθη (κατά τ' ό λεγειν τού Πλινίου) ιδιαίτερο καμίνι πού έστοιχισε ένα έκτομύριο σεστέρτια. Γιά να κόμη τ' ό εγκαινία τής πατελλάς α' ότ' ός ώργάνωσης γεύμα ιστορικό σ' ό χρονικά τής Ρωμαϊκής πολυ- τείας. Κατά διαταγήν του ό στόλος διεύχισε τ' ός θαλάσσης από τών 'Ηρακλείων Στηλών μέχρι τού Καραθίου Πελάγους γιά να φέρουν άφθονα και σπάνια τρώφιμα. Και ή πατελλά έκεινη πα- ρετέθη γεμάτη από μυαλά φασιατών και γλώσσες παγωνίων και και σκατάκια πουλιών και χαιβ' όρι σπανίων ψαριών.

Καλοφαγάς όμως ήτο και ό σκληρός εκείνος Καλλιγούλας, ό όποιος έτρεφε τ' ό φάρια τής στέρας του με σάρκες δούλων γιά να γίνονται παχύτερα και νοστιμώτερα.

'Από τούς καλοφαγάδες αυτούς θά κατήγετο βέβαια και ό πε- ρίφημος Πάπας Μαρτίνος ό Δ' ό όποιος άγαπούσε μεν όλα τ' ό νό- σσημα πράγματα τού μάταιου τούτου κόσμου, ιδιαίτερο όμως προ- τίμηση έτρεψε γιά τ' ό χέλια τής Βολσενας. Γιά να τ' ό κάνει όμως νοστιμώτερα, τ' ό έθριχνε ζωντανά μέσα σ' άσπρο κρασί και τ' ό άφη- νε εκεί να πεθάνουν έν μέθη και κραυγή τ' ό γλυκύτερο θάνατο. 'Επειτα τ' ό έκανε μαρινάτα ή με σάλτα από αυγά χτυπητά και τυρί μυτζήθρα. 'Ο Δάντης έτοποθέτησε τόν Πάπα αυτόν σ' ό Κα- θαρήσιο, όπου :

... άγνίζει με νηστεία τ' ό σ' ό κρασί μαγευοτά χέλια τής Βολσενας. 'Ο Λούκουλος